

ALBINA

REVISTA ENCICLOPEDICA POPULARA

APARE ÎN FIE-CARE DUMINICĂ

Abonament, pe an: în țară	Lei	5
„ „ „ străinătate	„	8
Un număr		15 bani.

S U M A R :

I. Nenifescu, Românii Macedonenii. — *V. Kocris*, Din ale pomologiei. — *St. Popescu*, De la sat tot pentru sat. — *Ion Kalinderu*, Domeniul coronei, Circulară. — O faptă laudabilă. — *Tolstoi*, Grăuntele. — *T. Atanasiu*, Creditul în registre. — *Dr. Fotino*, Bolele porcilor. — *Dumitru Ionescu-Bolintineanu*, Viața credinciosului sfânt Alexe, Omul lui Dumnezeu. — *I. Voiculescu*, Causele sărăciei sătenilor. — *D. Popescu*, Abuzul băuturilor spirtose. — *Hârtopeanu*, Speranța în Dumnezeu. — Mulțumiri. — Apel. — Adrese către reducere. — Poșta recușiei.

Ilustrațiuni: Român Gramostean. — Fărșeroți. — Orașul Voscopole. — Români Voscopoleni. — Români Epiriați. — Orașul Salonic. — Români Olimpianii. — Porc domestic. — Prin codri.

Românii Macedonenii

Poporul armănesc (al Românilor din Macedonia) cuprinde șase ramuri:

1. *Grămosteanii*, luându-și numele de la munții Gramosta, sînt un popor de păstori. În timpul din urmă ei au început a se ocupa și cu industria și comerțul. Mulți dintre ei sînt chirigii și conducători de călători în peninsula.

Grămosteanii sînt cutezători și poartă arme.

Orașele de căpetenie ale Grămosteanilor sînt: Hupiștea, Blața, Belcamen, ș. a. Cei rămași în munți trăiesc aproape independenți în satele lor. Au un fel de conducători numiți *Celnicii* (celnic). Adesea celnicii aceștia sînt foarte bogați și au o mare putere asupra populației.

Grămosteanii se socotesc între 60 sau 70 de mii de suflete și sînt cunoscuți ca ómenii cari nu se în-

cred lesne; de aceea se dice despre ei în Macedonia că nici Jidanul nici Armeanul nu poate să-i înșele.

Un Român Gramostean din Hriupștea.

2. *Fârșeroți* sau *Frășeroți* și-ar fi luat numele de la satul Frășari din Albania, după alții de la orașul Farsala în Grecia. Ori-care ar fi origina poporului fârșerot și a numelui ce i se dă, — poporul acesta este vioiu, ager, deștept și cu porniri războinice. Fârșerotul este nalt, mladios, svelt și frumos la chip. În portul lui domnesce albul, iar la cingătorea lui sînt înșirate o sumă de cuțite, revolvere și pistole.

Femeia fârșerotă este frumoasă la chip și cu statură sveltă, drăpă și mîndră. Des-

părțenia este necunoscută la Fârșeroți ca și la ceilalți Armâni. Ea nu se dă îndărăt de la munca cea mai grea. Pe cap poartă o podobă care se chiamă *ciceronă*.

Fârșeroții trăesc în cete, câte odată de două mii și chiar de trei mii de suflete. Ei sînt mai mult călători; puțini sînt așezați prin câte-va sate.

3. *Arnăuchenii* sau *Albanovlachii* (numiți încă și Arvaniți) sînt Armîni din Albania. Ceii de la cîmp sînt agricultori și crescători de vite; ceii de la munte sînt crescători de vite și păstori; iar ceii de prin orașe sînt comercianți și industriași. Aceștia sînt croitori vestiți, plini de imaginație în împodobirea hainelor cu găitane. Ei sînt cunoscuți și ca fabricanți de arme. Ei se găsesc mulți prin orașele Scu-

tari, Tirana, Cavaia (pe care l-a cântat Bolintineanu în poezia «Românele din Cavaia») ș. a.

Mulți socotese poporul arnăucean la 220000 de suflete.

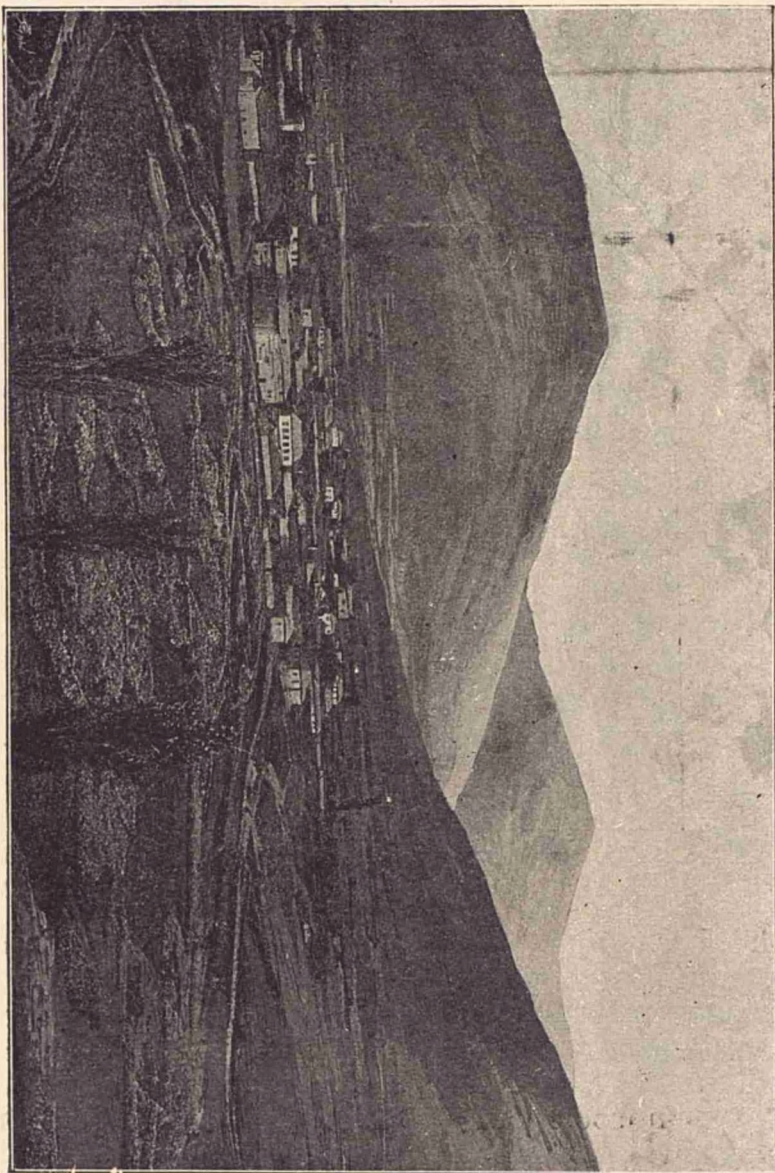
O familie de Fărșeroți.

4. *Voscopoleni* sau *Moscopoleni*, după numele orașului *Voscopole* sau *Moscopole*.

În secolul trecut acest oraș eră bogat și cu o populațiune pur armănescă de peste 70000 de suflete. Astăzi abia mai sînt 3500 sau 4000 de Români, în acest nenorocit oraș distrus prin foc și sabie de Albanezi.

Ramura voscopolenă este socotită între 150000 și 160000 de suflete. *Voscopoleni* se găsesc și prin orașele *Gopeș*, *Moloviștea*, *Monastir* sau *Bitule* (*Bitolia*), *Crușova*, *Ohrida*, etc.

Orasul Yoscopole.

Maî în tôte orașele acestea se găsec școlî românescî, în unele numai de băieți, în altele și de fete, iar în Bitule se află un liceu cu șapte clase,

Români Voscopoleni.

maî multe școlî primare de băieți și de fete, precum și o școlă normală de institutore.

Din Voscopoleni se trage și marele Andrei Șaguna, Mitropolitul Transilvaniei.

În Moscopole erau încă din veacul trecut tipo-

grafii și se tipăreau românescе cărți bisericești, caăi au fost urmărite de apröpe și distruse de popii și mitropoliții Greci.

Se bănuiesc că în Ohrida ar mai fi existând câteva exemplare, pe care însă nu le am putut vedea de și le am căutat cu stăruință.

Românii Epiriați.

4. *Epiriații* sau Armânii din Epir sînt cam 175000 sau 180000 de suflete. Acastă ramură cuprinde pe Armânii din Ianina, Mețova, Perja, pe cei din munții Kiafa; din orașele Samarina (iarăși cîntată de Bolintineanu), Laca, ș. a.

Epiriații sînt industrioși și războinici. Ei se ocupă mai mult cu păstoria și industriile ce se țin de ea. Femeile lor sînt robuste, muncitoare și tenace.

5. *Meglenii* sau *Moglenii* și-au luat numele de la mica provincie Meglena și acesta probabil de la riul Meglena sau Moglenița, un afluent din dreapta al Vardarului.

Meglenii alcătuiesc o populație destul de deasă; însă mai mult clăcași: agricultori fără a fi proprietari de pămînt. În totul ramura numără 25000—30000 de suflete, cea mai mare parte creștini, iar unii *mahomedani*. Ei locuiesc în orașele Nînte, Lumnița, Cupa, ș. a.

Meglenii sînt foarte muncitori, răbdători, dar și cu temperament războinic.

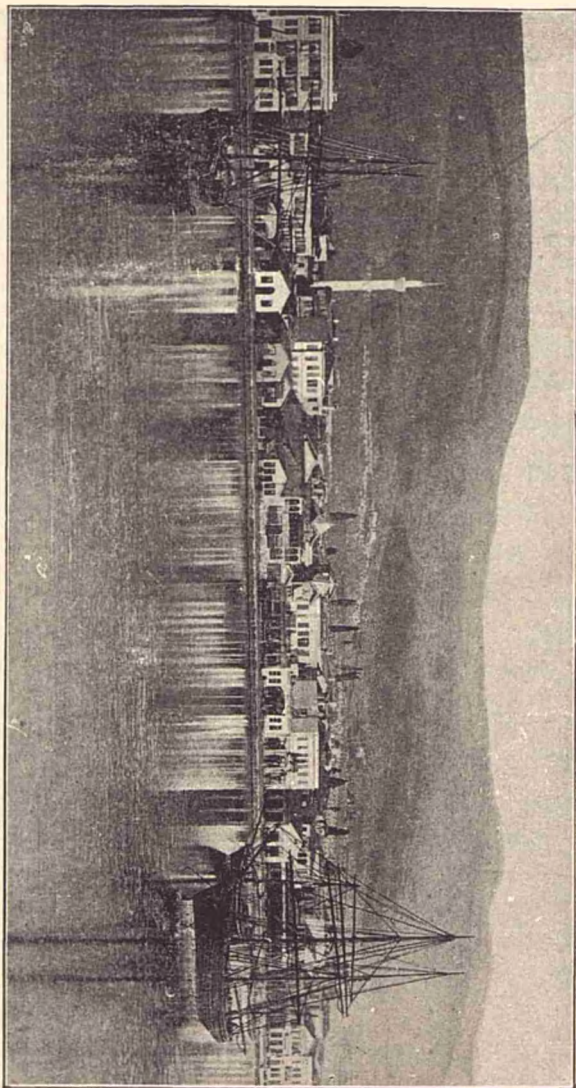
Românii Olimpiani.

6. *Olimpianii* sînt Armâni cari locuiesc pe plaiurile muntelui Olimp. Tribul acesta se socotesc de la 36000 la 40000 de suflete. Orașele și comunele mai însemnate locuite de ei sînt: Salonicul (armânește *Sărana*), Livada, Veria, etc.

Ei se ocupă cu comerțul, cu industria casnică,

precum e tesabonie cu păstoria, cu lemnăria și de ale pădurilor, cu facerea de cărbuni, cu culegerea sării și cu agricultura, însă nu ca lucrători, ci ca proprietari de pământuri.

Orașul Salonic.

În Salonic, Olimpianii sînt pitarî, bucătari buni, hangii.

Olimpianul, om onest, deși neîncredător și bănuitor, este primitor de oaspeți și iubitor de arme.

Acestea sînt ramurile sau triburile îndestratului popor al Armînilor, cari tôte socotite la un loc, dau un milion de suflete.

Ioan Nenițescu.

Din ale Pomologiei.

Pomologia sau îngrijirea pomilor este o parte din științele agriculturii. Ea se ocupă cu cultura arborilor și arbuștilor, care dau fructe bune de mîncare precum : meri, peri, pruni etc.

Intre isvórele avuției naționale, cultura pomilor roditori ocupă un loc de frunte. Fructele, atît în stare prospătă, cât și în stare uscată, alcătuesc o ramură însemnată de negoț, cum și produsele făcute din ele. Pomii dau multe lemne de foc și de lucru. Prin cultura pomilor se póte folosi aprópe orî-ce petic de pămînt, mános sau sterp, uscat sau apos, cald sau rece.

Ținuturile cultivate și înpodobite cu pomi au o mare influență, chiar asupra desvoltării fizice și morale a omului, căci arborii curăță și răcoresc aerul, răspîndind umbră și miros plăcut.

Folosul arborilor este și mai mare: arborii slăbesc tăria vîntului, dau statornicie temperaturii, reguléză starea atmosferică și păstrează timp îndelungat umezela care contribue la formarea norilor, de unde se esplică că pe cînd țările lipsite de pomi și de copaci sunt adese-orî bántuite de secete îndelungate și de vijelii, țările încărcate cu pomi, rare-orî duc lipsă de umezélă atît de trebuinciosă plantelor.

Cu tôte aceste cultura pomilor roditori la noi s'a aflat și se află și astă-zî, cu puțină excepție, într'o stare fórte inapoiată în comparație cu alte țări.

Pe cînd aiurea omul se folosesce de tot petecul

de pământ, până și de marginile șoselelor, colinelor petroșe, etc., — la noi pământuri întinse cât se vede cu ochii, — adesea slujesc de cuib și adăpost pentru tot felul de burueni și măracini netrebuincioși.

Trebue să luăm măsuri ca lucrurile să se schimbe.

V. Kocris
Cocioc-Ilfov

De la sat tot pentru sat (1)

— Ascultă să vezi cum :

Oamenii dintr'un sat, dacă nu toți, cel puțin vre-o 50 din ei să se unescă și să facă o tovărășie (societate). Fiecare din ei să puie câte atâți bani, câți pôte. Să ȳic că din cei 50 de tovarăși sint 20, cari pun câte 50 de bani pe lună, alții 20 dau câte un leu pe lună și cei-l-alți 10 dau câte 5 lei pe lună fie-care.

De la toți dar într'o lună s'ar aduna 80 de lei, iar într'un an s'ar aduna 960 de lei. Tot așa în câți-va ani, ar cresce mereu banii societății, și cu ei se pot face în adevăr minuni, cari acum și se par cam de necrețut.

Pentru ca Societatea (tovărășia) să mērgă bine, trebue ca toți câți au pus bani acolo să alēgă dintre dēnșii vre-o 5—6 ȳmeni mai pricepuți, întocmai după cum aleg pe primar și consilierii satului. Unul din acești aleși se ȳice președinte, altul casier, altul secretar (scriitor), altul controlor etc., iar toți la un loc pȳrtă numele de Comitetul Societății.

Casierul adună banii de la tovarăși și dă chitanța din condică, întocmai ca receptorul.

Primăvara, dacă n'ai orz de sămīnță, cum spuneai, te duci la Societatea din satul d-tale și ceri cu împrumut 25 de lei, ca să-ți ieși orz.

Să ȳic, că vei plăti dobândă 12 lei la sută pe an, ceea ce la 25 lei cu cât te ai împrumutat, plătești numai 25 bani pe lună sau în 4 luni, cât ai ține banii, dai dobândă un leu; nu o chilă de orz, cum spuneai că dai luând orz ori alte bucate și deci îți rămâne d-tale în pungă 24 lei.

— Unde găsesc eu așa pomană de bani, d-le, cum spuī d-ta?

(1) Vezi No. 41

Să dau 5 lei dobândă la 25 lei în patru luni, nu un leu, cât spuî că ar face?

—Şi ca să fie încredinţată Societatea, că-î vei plăti banii înapoi, trebuie să dai garant pe rudele d-tale sau pe cunoscuţii cari au bani la Societate.

—Cum să nu plătesc banii la timp, ori să mă gândesc s'o înşel, când îmi face atâta bine, păi ne mai rabdă atunci Dumnezeu pe pământ ! Dacă veđi acum câte unul care caută să înşele pe altul, o face de sărăcie, că l-a înşelat şi pe el alţii de i-a luat tot.

—D-ta, moş Vasile, mi-ai spus că n'ai orz de săminţă ; altul pôte n'are boi, atunci se duce tot la Societate şi se împrumută cu o sută de lei, pentru care plăteşte dobândă tot 12 lei pe an la sută. Să ăic, că ar lua banii la 1 Martie şi i-ar da înapoi la 1 Septembrie, adică după 6 luni şi atunci dă ca dobândă numai 6 lei. Pe când dacă ar fi luat suta de lei pe orz verde ar fi dat 5—6 chile de orz şi tot ar fi mai fi rămas dator ceva.

Aşa se pôte împrumuta unul, care voiesce să-şi facă casă, spre a trăi mai bine de cât în bordei, care-î scurtéză viaţa lui, a nevestei şi a copilaşilor lui, cari sînt galbeni ca céra.

Societatea cu banii ei ar putea cumpéra pluguri bune, grăpi, maşini de treerat şi alte lucruri trebuinciose şi pe cari le ar vinde sătenilor cu un mic câştig.

Ştii vorba bătrănescă «Unirea face puterea».

—Asta aşă este d-le, cum spuî d-ta. După cum înţeleg eu, atunci la nevoie nu vom mai fi nevoiţi să ne ducem şi să ne rugăm cu căciula în mână de unul şi de altul, ca să ne dea câţi-va lei împrumut, ci ne vom ajuta cu banii noştri, iar câştigul banilor, ne va rămâne tot noué.

—Veđi bine, că aşă are să fie atunci.

Banii Societăţii nu numai că nu se pierd, dar încă merg sporind, căci cine se împrumută de la ea plătesce dobândă potrivită, cum am vorbit mai nainte.

Iarna, când ómenii staū fără lucru, se adună la şcola satului cei ce au pus bani la Societate şi se sfătuesc ce trebuie să facă, ca Societatea să mérégă bine înainte. La anul nou se adună iar cu toţii şi fac socotelă să vadă cât s'a câştigat cu banii lor, apoi împart câştigul între dênşii, potrivit cu capitalul, ce a dat fie-care. Aşa cel ce a dat câte 50 bani pe lună sau 6 lei pe an, va lua mai puţin

de cât cel ce a dat câte 12 lei pe an, și acesta mai puțin de cât cel ce a dat câte 60 lei pe an. Capitalul rămâne și se sporesce din an în an, căci, cum vezi, numai câștigul se va împărți. La vreme se poate lua înapoi și capitalul de cel ce l-a depus.

—Muream de bătrân, d-le, și asta ce spui d-ta nu scieam, că se poate face la noi în sat, ca să ne ajutăm unii pe alții să ajungem cu case bune și să trăim bine. Credeam că așa ne este dat nouă să trăim și că paraua de unde o apuci să o legi cu dece noduri, cum făceam în vechime, și o puneam într'o ôlă, apoi o îngropam sub pat ori lângă sobă și când căutam acolo tot cât am pus găseam, dacă nu se întâmpla să-î aflăm numai locul.

—Nu scii, bătrânule, că sămînța dacă o semeni și se desvoltă în pămînt, aduce rod; dacă nu, tot una rămâne. Tot cam așa stă lucrul și cu banul, dacă stă îngropat în ôlă.

El este făcut, ca să ajute pe omeni la nevoile lor și să aducă ceva folos, însă trebuie dat cu socotelă.

—Din toate câte mi-ai spus ađi, m'am deșteptat și eu. Acum mă duc să spui acestea lui moș Gligore, lui moș Nistor și pe la alții și să le ăic să facem tovărășia chiar ăilele acestea, fiind-că tot se începe anul nou. In urmă vom veni la d-ta să ne faci zapisul de legătură și să ne mai spui ceva din cărți.

—Dumnezeu să vă ajute și să veniți sênătoși.

Șt. Popescu

Tonea-Ialomița

Sfaturi bune

Nu lăudă ăiua de mâine, căci nu scii ce o să-ți aducă.

Dacă vrei să-ți reușescă afacerea, fă-o singur; dacă vrei să nu reușescă, trimete pe altul.

Cine face bine nu se teme.

DOMENIUL COROANEI

Administratorul domeniului Corónei, d-l I. Kalinderu, a adresat agenților acestei importante administrațiuni următórea circulară:

Domnule agent,

Știți că una din grijile de căpetenie ale administrațiunei nóstre, este aceea de a înlesni prin tóte mijlócele de cari dispunem, progresul învățătúrei în populațiunea rurală. Căci deosebitul interes ce pórtă MM. LL. Regele și Regina lumina-rei țáranului vė este cunoscut din multe acte ale administrațiunei nóstre.

Acum, când tóte trebuințele învățámintului propriu ăis sânt satisfăcute în mod larg în ceea-ce privesce clădirile, materialul didactic, bibliotecă, împărțire de cărți la copii să-raci, a venit momentul să căutăm a mai face un pas înainte. Legea actuală a învățámintului primar (din 29 Aprilie 1896), prin articolul 34, și regulamentul ei de aplicațiune, la art. 81 și următóre prevėd că se vor înființa pentru tinerii cari au terminat o școlă primară rurală *cursurī de adulți*, pentru ca să nu uite cele învățate, ci din contră, să întărescă și să întindă cunoscințele dobândite.

Pentru înființarea acelor cursurī în comunele rurale se cere autorisarea inspectorului circumscripțiunei, se cere cel puțin 5 auditori, și învățătorul care le face are dreptul la o retribuțiune lunară.

În înalta sa solitudine pentru desvóltarea învățámintului primar rural, d. Haret, ministrul cultelor și instrucțiunei publice, după ce a trimes revisorilor școlari instrucțiunii în privința cursurilor de adulți și a școlilor primare superióre, a făcut și prefectilor o îndatorire, de a da concursul lor, prin o circulară din 25 Martie 1898.

Sânt însă pînă acum fórte multe comune cari n'au realizat încă acéstă frumoasă creațiune. În special, pe domeniile Corónei, cari ne interesază de aprópe, nu s'a deschis nici un curs de adulți. Pentru ca dispozițiunea fórte dréptă, că învățătorii primesc o retribuțiune lunară, să nu fie invocată de comunele de pe Domeniile Corónei ca un temeiú pentru a amână la viitorul budget înființarea cursurilor de adulți,

vom luà asupra nóstră acea cheltuială, chiar în mod permanent pentru puținele comune cari nu au resurse îndesulătore. Căci atât prin industriile create de noi, cât și prin exploatarea moșiilor în regie, resursele mai tuturor comunelor s'au desvoltat fórte mult. Veți stabili neintârđiat, cari sînt șcólele pe lîngă cari se pot înființa cursuri de adulți, cari sînt învățatorii apți a le face și doritori de a luà însărcinarea acésta și ce material didactic trebuie, așa în cât cursurile să pótă fi începute la deschiderea noului an școlar. Veți mai rugă pe învățatorii cari vor ține cursuri pentru adulți, de a vė da înainte de începutul vacanțelor un program analitic al materiilor, ce vor predă și ni-l veți înaintă.

În executarea dispozițiunilor de față veți pune tótă atențiunea și tótă graba și ne veți raportă în termenul cel mai scurt aceea ce ați făcut.

Administrator, Ion Kalinderu.

O faptă laudabilă

D-l C. D. Gheorghiu, profesor de arme și gimnastică la liceul real din Piatra Neamț, cu ocasiunea distribuirei premiilor la șcólele din acel oraș, a donat pentru acest scop 340 volume de cărți literare și sciințifice, în valóre de peste 498 lei și anume: 55 vol. la șcóla primară de fete No. 1, în valóre de lei 75,60; 32 volume la șcóla No. 2, în valóre de lei 41,50; 29 vol. la șcóla No. 3, în valóre de lei 43,50; 44 volume la șcóla No. 1 de băeți, în valóre de lei 56,40; 38 vol. la șcóla No. 2, în valóre de lei 40,50; 55 de volume la șcóla No. 3 de băeți, în valóre de lei 75,60.

Osebit de acestea d-sa a mai donat: 57 volume la liceu, în valóre de lei 102,25; și 30 vol. la șcóla profesională în valóre de lei 55, etc.

Fapta d-lui Gheorghiu merită tótă lauda, mai mult că d-lui repetă de mai mulți ani ast-fel de ofrande. Corpul didactic i-au adresat în corpore mulțumirile sale, în numele elevilor, și noi dorim din inimă imitatori faptei d-lui Gheorghiu.

GRAUNTELE

Nice povestea că odată nisce copii jucându-se, găsiră într'o văgăună un lucru necunoscut lor, de mărimea oului de găină; prin mijloc aveă o scobitură și semena cu un grăunte. Se întâmplă să trecă un om cu trăsura pe acolo, vedû lucrul îl cumpără de la copii, dându-le cincideci de bani, îl duse la tîrg și îl vindû Impăratului ca o raritate. Impăratul adună pe înțelepții și pe sfetnicii sîi și le porunci să cerceteze ce lucru e acela: ou ori grăunte.

Înțelepții și sfetnicii chibzuiră cît chibzuiră, dar nu fură în stare să găsească vre-un răspuns.

Lucrul acel necunoscut plin și de taină stă pe ferăstră; sêra veni o găină ciocni și făcû o gaură întrinsul. Cum că eră un grăunte vedură cu toții acuma, și înțelepții se rostiră că e un grăunte.

Țarul se minună fôrte, de aceea porunci înțelepților ca să iscodescă unde cresce grăuntele acesta. Înțelepții chibzuiră și chibzuiră și cătară pin cărți, dar nu găsiră nimic. Veniră la țar și dîseră:

Nu putem da nici un răspuns. In cărțile nôstre nu scrie nimic despre asta; trebuie să întrebați țerani, pôte că vreunul din bătrînii lor să fi audît când s'au semănat grăunțe de acestea.

Țarul porunci să aducă la dinsul un țaran bătrîn de tot.

I-se aduse un unchiaș cu pîrul alb și fără dinți în gură, care se târi anevoe în cîrjele sale pînă în palat.

Țarul îi arată grăuntele. Dar bătrînul abia mai putû să vadă. Pe jumătate vedeă, pe jumătate pipăia.

Nu poți să-mi spuî, tăicuțule, pe unde cresce sîmință de asta? îl întrebă țarul. Pôte că tu însu ți ai semănat asemenea grăunțe? Sau pôte că ai cumpărat vr'odată?

Bătrînul eră pe jumătate surd, cu greû putea audî, anevoe pricepea. El răspunse:

Nu, pe pămîntul meu n'am semănat nici odată așă grâne, nici n'am cules, nici n'am cumpărat vre-odată pîne de asta. De cumpăram grâne, foile erau tot-d'a-una mărunte. Trebuie întrebat bătrînul meu, pôte că el va sci spune unde au crescut grăunțe de astea.

Țarul porunci să i-se aducă tatăl bătrînului.

Găsiră pe tatăl său și îl aduseră înaintea țarului. Veni un bătrîn cu o singură cârje. Țarul îi arată grăuntele.

Ochii bătrînului erau bunî încă. El privi sămînța cu de-a măruntul.

Țarul îl întrebă.

—Nu știi tu, tăicuțule, pe unde creștea grăunțe de astea? Póte că însuși ai semănat cum-va de-acestea în ogorul tău? Orî póte în viața ta ai cumpărat de-acestea?

De și eră cam tare de urechi, totuși bătrînul audi mai bine de cât fiul său.

Nu, țise el, pe ogorul meu n'am semănat nici-o-dată pîne de asta, nici-o-dată n'am secerat-o și nici-o-dată n'am cumpărat, pentru-că pe vremea mea nu se sciă încă de banî. Toți se hrăniau cu pînea lor și la nevoie împărțiau cu cei-l'alți. Pe unde o fi crescut asemenea grăunte, nu sciū.

Grăunțele nóstre erau mai mari și mai spornice de cît cele de acum, dar așa grăunțe nici n'am vėđut. Am audît de la bătrînul meu, că pe vremea lui, pînea eră mai bună de cît pe vremea mea, și mai mare și mai spornică.

Țarul trimise după tatăl bătrînului. Găsiră pe bunic și-l aduseră înaintea țarului. Fără greutate, fără cârje, întră un bătrîn, cu ochii limpeđi și cu vorba deslușită Țarul arată bunicului grăuntele, acesta îl întórcce pe tóte fețele.

Mult e, țise dînsul, de când n'am mai vėđut un grăunte atît de strėvechiū. Mușcă o bucată și țise: Asta e.

—Spune mi, moșicule, când și unde creșeau asemenea grăunțe. Póte că tu însuși ai semănat vr'o dată în ogorul tău orî ai cumpărat?

Bătrînul rėspunse:

—Pretutindenea, pe vremea mea, creșcė asemenea pîne; numai cu dînsa ne hrăneam.

—Ași vreă să sciū, moșule, dacă tu însuși ai semănat asemenea grăunțe, orî le-ai cumpărat?

Bătrînul zimbî.

—Pe vremea mea, țise el, nimenî nu cunoscea păcatul de a vinde pîne orî de a cumpăra, iar despre banî nu se sciă nimic, pîne aveaū toți din belșug.

—Unde ai semănat asemenea pîne, moșicule, și unde eră ogorul tău?

—Ogorul meu eră pămîntul lui Dumneđu. Unde eram

acolo erà ogorul meü, căci slobod erà pămîntul, nu se scià de proprietatea cui-va. Proprietate se chemà numai munca omului.

—Încă la douë întrebări să'mi răspunđi, zise țarul. Mai întăi: cum se puteà ca înainte vreme să crească asemenea grăunțe și acum nu?

Al doilea: cum se face că nepotul tēu umbla în douë cârje, cu una feciorul tēu, iar tu însuți pășesci slobod și ușor? Ochiü îți sînt limpedi, ai dinți sănătoși și vorba ta sună deslușit. De ce? spune-mi, moșule, de ce e așa?

—De ce e așa? Pentru-că ómenii nu mai trãesc din munca lor, și se uită cu jind la vecinü. Inainte vreme nu se trãia așa, ci se trãia cu frica lui Dumneđu. Fîind-că fie-care aveà al sēu, nu jinduià la bunul altuia.

(După L. Tolstoi).

PENTRU COMERCIANȚI

Creditul în registre.

Creditul în registre are loc cînd valorile date de o personă alteia, se constată numai prin registrele creditorului, fără a da naștere remiterii unui efect subscris de debitor.

Creditul sub forma acesta se aplică la sume importante; el coprinde tot creditul de consumațiune și o mare parte din creditul de produțiune.

Intre comercianți, aceste creanțe nudaü loc la nici o transformare, prin urmare ele nu pot înlocui moneta, de cit pe calea compensațiunei, adică cînd creditul este reciproc. Doi negustori de pildă fac afaceri între dinșii, vîndënd și cumpărând unul de la altul óre-carü mărfuri, sumele datorite de unul se vor scădea din datoriile celui-l'alt, și aceste angajamente se vor anula reciproc.

Acest cas e destul de rar în practică, pentru-că nu se întâmplă tot-d'a-úna ca produsele cumpărătorului să pótă servi vîndătorului. Comerciantul de la care fabricantul cumpără bumbacul, inul, materia primă a fabricațiunei sale, face rare-orü comerțul de țesături; așa dar între dinșii nu aü loc transațiunii mutuale. In cas de credit reciproc iată cum se reguléză compensările. Fie-care își notéză valórea furniturilor făcute și a valorilor furnisate și întocmesce comptul sēu la finele fie-cărui exer-

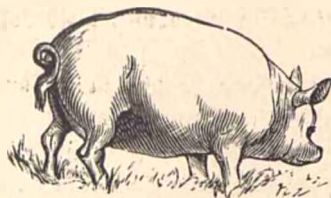
cițiū; prin compensare se scade pasivul unuia din pasivul celui-alt, și rămâne a se plăti soldul comptului.

Acastă sumă nu trebuie achitată neapărat în bani, și creditorul o trece adesea în comptul debitorului său pentru exercițiul următor; ast-fel că compensările continuă a se face din timp în timp fără a necesita cea mai mică întrebuintare de numerariū. Creditul în registre, chiar nereciproce, pōte da încă loc la compensări, dacă el ajunge a se combina cu o atreia operațiune.

Așa eū cumpēr mărfurī pentru 1.000 lei fără a plăti imediat. Creditorul meū lucrând cu un altul, contracteză la el o obligațiune de aceeași valōre pe care o achit eū după cererea sa; în acest cas creditul în registre, permite stabilirea unei compensări între douē vīndēri-cumpērări, și nu cere de cīt o singurā plată.

Una din formele cele mai importante ale creditului, în registre este comptul curent. O persōnă-și deschide credit la bancherul său și pe mēsură de a împrumutā sume, le face a se înscrie la pasivul său; în schimb când ea deține valori disponibile, le trimite bancherului spre a se scădeā din împrumuturile ce a făcut. Când aceste valori consistă în bilete de bancă sau alte efecte de incasat, ele înlocuiesc moneda de plată și servă a reduce cifra datoriei.

T. M. Athanasiu.

DIN BOALELE PORCILOR

Dalacul sau Carbonul.

Fără vre un semn precursor de bolă sau după ce s'a pronunțat puțin mai înainte o timpire, o oboselă, o nepoftă de mănecare, ieșire afară puțină, etc., căror simptome urmēză repede un umblet impleticit, ricăire și batere cu piciorēle din înainte, crășnire din dinți, incecăciune și vērșături, căutătură fixă și sēlbatică, se ivesce de o dată pe cap, pe gīt (*carbon anterior*) sau

pe deșerturi, pulpe și cõpse (*carbon posterior*) nisce *pete roșii cărămidii, cari se întind repede și devin vinete, violete negriciose.*

Pelea e cevã cam umflatã. Animalele devin acum fõrte neastõmperate, scuturã des din cap, pe care il țin plecat sau stau ca amețite, se împleticesc, respirațiunea e greã, mucõsele învinețesc tare, conjunctiva e roșie închisã, picãnd și un sãnge negru, suptire pe nas. De ordinar animalul mõre într'un interval de 6—12 ore. De multe ori se ved animalele, dupã ce s'au pronunțat întâiele semne de bõlã, cãdend jos mõrte, ca trasnite. In asemenea cas petele cele violete de piele se ivesc abia dupã mõrte. In unele casuri cursul bõlei e fõrte încet, așã, cã se põte prelunghi pînã la 3—5 zile. Aceste casuri lente sint accesibile de tratament.

Pentru a vindecã bõla, sã se tõrne multã apã rece pe bolnav, sau și mai bine, sã se sape o grõpã cãt mãrimea porcului in pãmînt; sã i-se lege animalului cãte 4 piciõrele cu o funie de paie, și sã se bage in grõpã in pozițiune ședend; apoi se aruncã pãmînt peste tot corpul, pe cap inșã nu, se pune o bucatã de lemn pe d'asupra, pentru ca porcul sã nu põtã eși afarã. Acum sã se tõrne multã apã peste el, și acẽsta la fie-care sfert de ceas, pînã va incepe a merge mai bine. Se põte asemenea, mai înainte de a se bãgã in grõpã, sã i-se aplice cãte-va *clistire*, cu apã și cu oțet. Tot-de-o-datã se dã și urmãtorul medicament la fie-care 1—2 ore : *Chlorat de calce 1—3 gr. Ceiũ de nalbã 80 gr.* Acestea se amestecã bine.

Dacã nu are cine-va la îndeminã chlorat de calce, se põte amestecã 30 gr. *oțet* cu tot atãta apã, și sã i-se tõrne pe git.

Dr. Fotino.

Din public

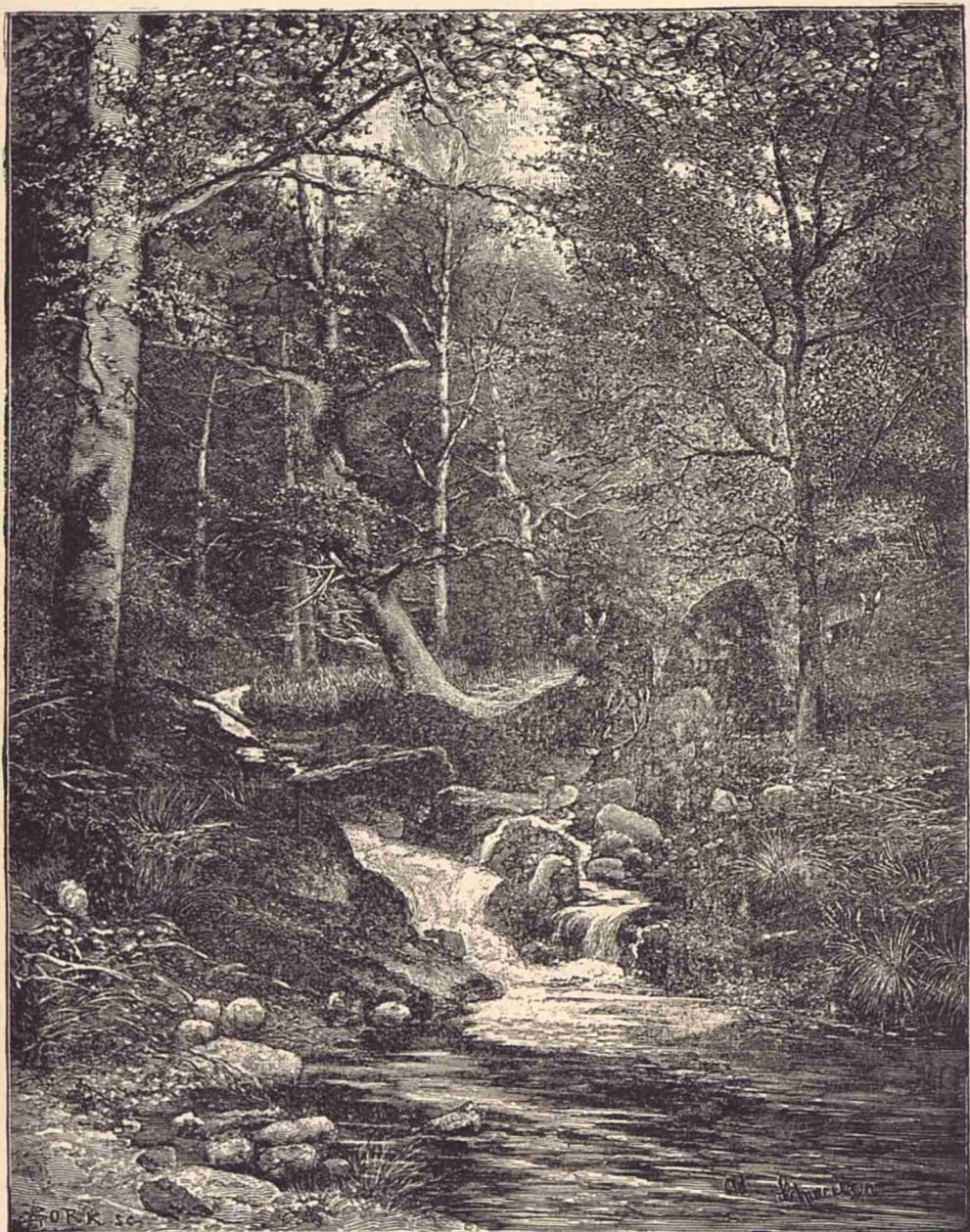

Domnul Alexandru Savici, din comuna Tãtãrescii-de-sus, a bine-voit a da dece lei, ca sã se cumpere cãrți crã s'au distribuit celor d'intãi elevi din școlã. Sub-semnatul îi aduc viile mele mulțumiri.

G. A. Nestor,

Invetãtor, Tãtãrescii-de-sus, Teleorman.

Prin Codri.

Viața credinciosului sfânt Alexe, Omul lui Dumnezeu (1)

În timpul celor 17 ani ai șederei lui la ușa bisericii din Edesa, voind D-zeu a descoperi poporul pe plăcutul său rob Alexe. a arătat în vedenie Eclesiarhului acelei biserici pe icôna Prea Sfintei Născătoare de D-zeu, care i-a zis: «bagă în biserica mea pe omul lui D-zeu, că s'a făcut vrednic de ceresca împărăție.» Iar Eclesiarhul nesciindu-l care-î, s'a rugat Prea Sfintei Feciore ca să-î arate deslușit pe omul lui D-zeu. Atunci iar în vedenie Stăpâna Fecioră i-a zis: săracul ce locuesce în pridvorul bisericeî, este omul lui D-zeu. Deci sciindu-l, l-a băgat în biserică și tot norodul auzind această descoperire a început a-l proslăvi, însă Sfântul Alexe desprețuind slava lumescă cea deșartă, a plecat din acea biserică și din Edesa în ascuns și ajungând la mare s'a îmbarcat într'o corabie ce tocmai mergea spre Kilichia cugetând: În Kilikia mă voiți opri, unde nu mă cunoșce nimeni și în biserica Sfinților Apostoli, Petru și Pavel, voiți viețui.

Așa mergând corabia spre Kilikia, și D-zeu voind a descoperi pe Sfântul Alexe, a făcut furtună pe mare și corabia purtată de valuri după voia D-lui și-a schimbat drumul și peste câte-vă zile a ajuns la Roma, patria Sfintului Alexe. Eșind Sfântul din corabie și aflând numele cetăței, uitându-se a zis: viu ești D-zeul meu, fie voia ta, că fiind aici mă voiți duce la casa părinților meu ca un necunoscut.

Și apucând spre casă, a întâlnit pe tatăl său cu slugi multe venind de la palatul împărătesc spre casă, iar el închinându-se pînă la pămînt, a strigat: Robule al lui D-zeu miluesceme pe mine săracul și poruncesce-mi să locuesc într'un colț al curței tale, ca să mă hrănesc din firimiturile ce cad din masa ta, și Domnul să blagoslovască anii tăi și să-ți dea ție cerscă împărăție, și de ai pe cine-va din ai tăi înstrăinat, sănătos să ți-l întorcă D-zeu. Atunci Eufimian auzind de străinătate pe săracul vorbind, și-a adus aminte îndată de lipsa iubitorului său fiu Alexe, și-a lăcrămat cu milă primindu-î rugăciunea și poruncind servilor săi, în fața palatului său să-î facă o chilie ca tot-d'a-una trecend, să-și aducă aminte de fiul său Alexe, dându-î și un serv care să-l îngrijescă și să-l hrănescă nesupărat.

În această nouă locuință ne arătându-se cine este, trăia ca un adevărat schimnic, căci bucatele ce-î aducea spre hrană, el în ascuns chiemă alți cerșetori și le împărția, iar el mânca numai pâine, și sera și totă noptea o petrecea numai în rugăciuni și în fie-care Duminică se împărțesea.

Cu timpul servitorii au început a-l supăra, a-l batjocori bătându-l și lături peste el aruncând, iar nebiruitul pătimitor

(1) Vezi No. 41.

al lui Christos tôte cu bucurie le răbdă sciind că de diavol sînt ispitiți. O răbdare și mai mare pentru sufletul lui eră acêsta: în fața chilieî lui eră ferêstra camerei în care nedespărțite locuiaî maica și mirêsa lui tânguindu-se și plângênd veșnic lipsa lui și lui de multe ori i se sfășia inima de durerea lor auzindu-le, dar el tôte le biruia cu răbdare și rugăciuni pentru dragostea lui Christos. Așă și în curtea părintêscă a petrecut al altți 17 ani necunoscut de nimeni, de cât ca un sărac, el care eră și fiu și soț și moștenitor și stăpân acolo.

La sfîrșitul vieții voind D-șeu să-l ia dintre muritorî, i-a descoperit lui diua și cêsul morței; atunci el a cerut slugei ce-l îngrijia, cernelă, hârtie și trestie și și-a scris tótă viața sa, cum și ori-carî taine pe care ce le sciâu numai părinții săi, spre a-l cunôsce, și tot ce spusese el miresei în nôptea fugêi cînd 'i-a dat inelul și brăul etc., și la finele scrisorei a adăogat și acestea: Rogu-vê pe voi iubiții mei părinți și pe cinstita mea mirêsă să nu vê mărniți asupra-mi că v'am făcut atâta scârbă, că și pe mine mē durea inima de durerea vóstră și m'am rugat de multe ori lui D-șeu pentru voi ca să vê dea răbdare și să vê învrednicêscă împărăției sale, și nădăjduesc că vâ împlini Domnul cererea mea, căci și eu pentru dragostea lui și mie însu-mi aspru m'am făcut, pentru-că mai bine se cade să ascultî pe făcêtorul și mântuitorul de cât pe născêtorî și cred că pentru mărnierea ce v'am făcut mai multă bucurie veți dobîndi în ceruri. Apoi a închis scrisorea și a trăit în rugăciuni și nemâncat pînă în cêsul din urmă.

(Sfîrșitul în No. viitor.)

Dumitru Ionescu-Bolintineanu.

Cauzele sêrăciei sătenilor

(Povestea bătrânului învêtat).

Dintre tôte țerile semănate de Domnul pe pămînt, nici una nu e mai bogată în câmpii roditoare ca Țara Românescă. Fără să pomenesc de bogățiile din năuntru pămîntului, într'însa cresc de sine grăul, porumbul, orzul, ovêzul, cânepa, legumele și câte alte plante folositore. Muncitorii din alte țeri pun muncă îndoită, capital în-treit și împătrit, aû învêțaturî înalte asupra aratului, semênatului și tot nu pot face să rodêscă pămîntul ca în Țara Românescă.

Aşa îmi vorbià un bătrân învătăat care călătorise prin multe țări și cunoscea de aproape pe Români și obiceiurile lor.

Atunci l-am întrebat: «Ei bine, Domnule, fii așa bun și-mi spune din ce pricină, cređi d-ta, sătenii noștri sînt sêraci?»

— Uite, tinere, cum stă trêba cu sătenii Români de sînt în mare parte sêraci, de n'aũ ce să mănânce, n'aũ ce îmbracă, n'aũ cu ce-și plăti dările, n'aũ cu ce-și da copiii la învățatură, nu-și pot îngriji de vite, de casă, de biserică și de cîte altele; pe cînd sătenii din alte țări, cu pămînt mult mai puțin și de rea calitate, sînt mai cu stare și n'ei aũdă d-ta pe unul să spue că n'are cu ce plăti birul, orî n'are cu ce cumpêră cărți fiului sêu, orî n'are să plătescă o leturghie în biserică, orî s'aștepte ca statul să le dea porumb pe datorie; ferit-a sfîntul, astea nu s'aũ pomenit!

Am puțină vreme și o să-ți spun de ce sînt plugarii Români așa.

Arendarea pămîntului pe nimic.

Intâiu și întâiu, sătenii nu sciũ să prețuiască pămîntul, de sigur nu toți, dar mulți dintr'înșii. Statul, în dorința de ale face bine, a dat mai fie-căruia cîte 10 pogone de pămînt, nădăjduind că de i-o face proprietari are să-i scape de sărăcie. În adevêr parte din acești mici proprietari sînt mulțumiți și-l muncesc așa cum pot și pricep; îl muncesc însă rêu, nesciind cum e bine, și rodul ce le dă adese-orî le ajunge pentru întâmpinarea tuturor nevoilor familiei.

Sînt însă alții—și din păcate mulți—cari țin prea puțină socotelă de 10 pogone, luate adese-orî pe nedrept. Aceștia—pînă la împrôpietărire—aũ stat necăpătuiți: țigani, slugi, pîndari, văcari cari prin hatîrul unuia și altuia aũ căpătat pămînt și s'aũ stabilit într'un sat. În loc ca împrôpietărire să le facă bine, le-a cauzat rêu: ei deprinși să nu prea muncescă din greũ, îndată ce aũ apucat 10 pogone...

haïdî să-l arendeze. Ast-fel au pus mâna pe bani, s'au întărit și mai mult în beție, n'au mai lucrat nimic, pămîntul aducându-le adesea ceva venit, fără ca să plătescă cel puțin despăgubirea către stat. De se lăgă cine-vă de unul, pune înainte că e proprietar, cu toate că poate nici nu scie care îi este proprietatea.

Sînt sate unde pogonul se plătesce arendașului cu 25 lei. Ei bine! Acolo chiar sînt săteni, care-și închiriază pămîntul cu 5—6—7 lei, numai să ia banii pe 4—5 ani înainte. Și o dată intrat în stăpînire, anevoie îl mai scote din puterea lui.

Înțeleg că cine-vă este liber să-și vîndă *pe nimic* munca brațelor, dar să închirieze *pe ce nu curge pe apă* pămîntul ce i-a dat statul pentru a-și hrăni familia — asta n'o înțeleg.

Statul e în drept să dea afară orîce slujbaș când nu-și îndeplinesce cum se cade datoria, cu atît mai mult cînd, cu de la sine putere, ar pune pe alt-cine-va să facă slujba în locul seû. De ce adică n'ar scote din stăpînire pe haïmanaua care-și petrece vremea din cărciumă în cărciumă, iar pămîntul lui stă plin de corneți și burueni, orî e arendat altuia pentru fie-ce nimic?

Pămîntul ne lucrat e fără valoare și cu atît mai rău dacã e dat cui-va să-l lucreze și ăsta îl lasă plin de mărăcin! Insuși Domnul Christos a dis: «*Talantul trebuie să producă*, el trebuie să fie dat schimbătorilor, să ni-l întorcă cu dobîndă. Nu trebuie îngropat.»

Veđi d-ta ómeni tineri, cãt prãjina de mari, să sfãrame pietre — nu alta, îi veđi desculți, sdrențaroși și ăștia stăpînesc 10 pogóne de pãmînt, un cãmp, nu mai puțin; pe cãnd alții ar lucra și n'au o palmă de loc!

Cãnd vine Martie, veđi pe ursari cu traista în bãț, ciocanele în spinare și cu praftorița în mână, apucẽnd *drumul Brãilei* dupã parale și nu vin înapoi de cît iarna; iar pãmîntul pe care li l-a dat statul îl umple pãlãmidă și spiniũ... Apoi ăștora le trebuie pãmînt?

Înțeleg că și ursarii ne sunt trebuincioși, și ei ne folosesc, dar la dracu... ce le trebuie lor pământ de arătură, când n'aū dat cu sapa de când s'aū născut?

Maī întâiū e nevoie să se ia măsuri ca *nimeni să nu mai aibă voe să-și arendeze pământul din țarină*, de cît în anumite casuri: că e bolnav, bătrîn, nevîrstnic. Apoi statul să scôtă din stăpînire pe toți aceia cari sunt vrednici să lucreze pămîntul, dar nu vor, fiindu-le lene ori avënd o meserie ôre-care.

Atunci ar rămînea pămînt de ajuns să se dea acelora cari n'aū.

Acī bătrînul cel învățat se opri, spunëndu-mi că e obosit.

I-am strâns mîna, cu mulțumire și ne-am despărțit cu înțelegere, ca la a doua întălnire, să-mi spue despre o altă cauză a sărăciei sătenilor, anume despre *neprevedere* sau neîngrijirea pentru casuri întămplătore.

I. Voiculescu.

Invătător în Similésca Buzău.

Abuzul bęturilor spirtóse

rin bęturile spirtóse se înțeleg: spirtul, rachiul, țuica de prune, tescovina, vinul, drojdiea, pelinul, biterul și alte multe feluri fabricate, cari din prune, cari din bucate. Când omul întrebuinteză prea mult aceste bęturi, atunci se ęice că face abuz de bęturi spirtóse.

Pentru că în țara noastră se cam face abuz de asemenea bęturi, am cređut folositor a arătă aci urmările lor.

Relele provenite din abuzul bęturilor spirtóse sînt gróznice. Ele lovesc nu numai pe individul ce face abuz de ele, ci chiar familii și societăți întregi. Mulți din noi aū vęđut mume și copii, murind

de, fόμε din pricină că capul familiei eră predominant de vițiuł beției!

Mulți din noi au vėduť în fine ómenı murind, din cauza bețiilor ne întrerupte.

Câte omoruri nu se fac în momente de beție! Unde se fac cele mai multe omoruri, dacă nu în cãrciumă și în timp de sėrbătóre, când creștinii în loc să mėrgă la Biserică spre a se rugă lui Dumnezeu, se duc la cãrciumă, și acolo încep a discuta și a pune la cale fel de fel de fapte imorale, mai cu sėmă în momente de escitație alcoolică!

Cele mai numeroase și mai grave bóle decurg din acest abuz. Din tóte degradările la care este supusă specia umană, nici una nu este mai rușinosă și mai înjositóre ca beția, care nu numai că aduce mizeria generațiunilor presinte, dar încă influențeză fórte mult și asupra generațiunilor viitoare.

Observați bine pe acel om care nu întrebuițeză nici de cum bėuturi spirtóse și veți vedeà că el se bucură de o sãnătate perfectă și de o constituțiune mai robustă, pe când cel care face abuz de ele pe lıngă că este debil, palid, anemic, dar îi pıere și pofta de mãncare. Bėuturile spirtóse însă pot fi folositoare—când sınt întrebuițate în mică cantitate—numai la acei ómenı cari sınt slãbiți prin bóle lungi, cum și la aceia cari locuesc prin locurile bãtóse și sınt expuși la friguri palustre.

Primul efect al beției este că omul nu mai póte să se stãpãnescă pe sine, nu mai póte ține secretele sau proiectele sale, pe cari le ținea ascunse. Cel tăcut, devine fórte vorbãreț; iar cel care de felul lui este vioiu și vorbãreț devine posomorit, supãrãcios, cãutând să facă scandal. Ideile nu mai au nici o legătură și se urmėzã unele altora în cea mai mare neregulă și vine timpul când fie-care se dă de gol, descoperindu-și cu sinceritate obiceiurile sale.

Al doilea efect este că bețiviı încep a bolborosi, picióarele și mâinele tremurã, corpul se clatină și în cele din urmă bețivul cade într'un somn profund,

care durează une-orî și câte 24 ore, ba se întâmplă une-orî apoplexie și chiar mörte.

În stare de beție omul este capabil să facă cele mai murdare fapte, ba mulți se dedau la sinucideri și omucideri. În fine în această stare omul devine un fel de mașină distructivă, o mașină pentru a face rău. Omenii cei mai buni și mai onești se dau la actele cele mai odioase, mai criminale și sînt loviți de nesimțire, morală și fizică.

Cel mai puternic mijloc pentru a împedica lățirea beției este Instrucțiunea, căci omul ignorant, incult, este tot-d'a-una și cel mai bețiv; cel instruit însă, rar se întâmplă să cadă la darul beției. Trebuie ținute conferințe asupra alcoolismului și a relelor ce decurg din el; aceste conferințe se pot ține de fie-care medic de plasă, la fie-care inspecțiune ce o face comunelor. În școlă învățătorul vorbind copiilor despre beție să o descrie într'un tablou cât se pöte de negru, ca ast-fel ei ținînd mai bine minte, să spuie și părinților acasă, așa ca să profite și ei în mod indirect de aceste sfaturi.

În fine, orî-ce om instruit trebuie să-și dea silința a face să se desbere țăraniî noștri de acest vițiu, pe cât de degradator, pe atît de costisitor.

D. Popescu

Învăț. diriginte, Săngeru-Prahova.

PROVERBE

Cu un vînt bun e ușor să fii cîrmaciū.

Dezordinea are trei neajunsuri: urîtul, nerăbda-rea și pierderea de timp.

Mîndria prînzescce cu belșugul și cinéză cu sė-răcia.

Speranța în Dumnezeu

e când Dumnezeu cu Sf. Petru se plimbau pe pământ, căutând a ajuta pe toți ómenii iubitori de bine și de aprópele seú, într'o ói, venind într'un sat, gási un om care de și muncía iarna și vara, óiua și nóptea, atât el cât și soția lui, mai nici odatá nu aveau cele necesare.

Causa pentru ce acest om erà tot-d'a-una așa de sárac cu tótá munca lui, erà cá mai în tot-d'a-una aveá speranța nu în puterea lui D-óeú, ci mai mult în acea a boerului la care munciá. Cáci nevasta sa fiind crescutá de micá la curtea boerescá spunea în tot-d'a-una : Boerul are multe, ne va ajuta el și pe noi, când vom aveá nevoie de ceva. Bárbatul însă în continuú îi óiceá : Femeie, mai lasá-ți atáta nádejde în puterea muritorilor, semenii tei, 'sá ne rugám lui D-óeú, cáci numai densusul singur e în stare a ne ajuta.

Din acel timp, mai cu sémá, au început améndoi și mai mult, a ajuta din puținul ce au avut pe toți nevoiașii și pe toți carí veneau sá cérá ajutor de la densusii.

În una din óile, D-óeú spuse lui Sf. Petre, sá mérgá în gazdá la acel om pentru a vedea dacá îi va primí în gazdá, ca în urmă sá-l ajute.

Ajungénd D-óeú și Sf. Petru în sat, se apropie de casa aceluí sátean, rugându-l sá-í primescá sá dórmá la el peste nópte, fiind-cá afará ploua.

Ómul, fiind ospitalier, cum sînt îndestrați de naturá mai toți óeranií noștrii, cu bucurie í-a primit.

Óteranul, era atât de sárac, în cât nici haine bune de iarná n'a avut, ci un singur cojocel, în care aveá tótá speranța pentru iarná.

D-óeú și Sf. Petru dormind la el, diminéța în loc sá mulțumescá pentru ospitalitatea cea bună pe care au avut-o, furá cojocelul, lásându-l gol pentru timpul ernei, căutând ca prin modul acesta sá vadá dacá omul va cárti în contra lui D-óeú și dacá se va ferí de a mai da ospitalitate la trecători.

A doua ói, omul avénd nevoie de a merge unde-vá, voi sá îmbrace cojocelul, cáci erà frig.

Dar ía cojocelul de unde nu e.

Femeia știind că de cu séră cojocelul erà în casă, și că nu se pôte alt-fel, de cât ómenii cari àu dormit sà-l fi furat, a început să se certe cu bărbatul, spuindu-î că de aceea nu are nimica, fiind-că face multe pomeni și că pe orî-ce perde vară îl primesce în casă, dându-î ultima bucățică din hrana ce are pentru dênșii și unicul lor copil ce aveau.

Bărbatul însă, nu răspuse nimica femeiei sale, de cât vorbele: D-đeū știe ce face. Se vede că a fost de la D-đeū, să mi se întâmpale așa ceva.

Nu trecu mult și D-đeū vëdënd că omul nu s'a schimbat întru nimica în rëu, ci din contră urmëzã ca și în trecut cu pomenile și ajutarea celor-lalți cu tot ce puterea lui slabă îi permiteã, a hotărât, a-î rësplãti tóte acestea.

Se prefăcurã decî D-đeū și Sf. Petru, în formã de cãlëtori, și ajungënd séra la casa țáranului pe care voiã sã-l îmbogãțescã întrebãrã pe femeia lui care erã afarã în pragul tindeî, dacã cum-vã nu àu loc a-î primî peste nópte, să dórmã acolo. Femeia, de..... care numai ospitalierã nu erã, răspuse că are o singurã camerã, și că nu pôte să ție casa deschisã tutulor trecëtorilor.

Bărbatul însă, care tocmai atunci se întorsese acasă cu o legãturã de vrëscuri (uscãturi) din pădure, auzînd că femeia lui nu vrea să î primëscã, se adresã el la acei doi cãlëtori, oferindu-le ospitalitate.

D-đeū și Sf. Petru intrând în casã, dupã ce s'au odihnit puțin, àu întrebat dacã nu cum-vã pôte să le dea ceva de mâncare, pentru care vor plãti. Țáranul care mai aveã puținã fãinã de păpușoi, puse îndatã de le fãcù o mãmãligã, iar ca udãturã se plânse că nu are ce le da. D-đeū vëdënd pânã unde merge bunãtatea aceluî om sãrac se hotãri a nu-l mai lãsã în așa mare suferință, și adoua-qi diminëța când erã să plece puse pe Sf. Petru sã-î dea omuluî o pungã plinã cu bani, și tot odatã sã-î spue că trecëtorii ce i-au furat cojocelul precum și cei doi de acuma nu sînt alt cine-va de cât D-đeū și Sf. Petru și că de astã-qi înainte nu va aveã nici o lipsã, fiind-cã a cãpëtat har înaintea lui D-đeū, și pentru că era așa de ospitalier și aveã așa mare speranță în D-đeū.

Din ziua aceea omul lucrând cu soția sa ca și în trecut s'a vëdut, din qi în qi cum crescea avutul sêu.

De atunci femeia a vădit că singur care e în stare a ne ajuta, și singur în care trebuie să avem t^otă nădejdea, este numai D-șeu.

Hârtopeanu

Județul Neamț

MULȚUMIRI

D-l C. Andreescu, institutor la școala No. 1, Păcurari Iași, în viul interes ce poartă propășirii satului natal, a avut fericita idee a'mi face *inceputul* înființării unei biblioteci populare la școala din acest sat.

În fapt a donat «O traducere în contra alcoolismului» de d-na Conța. Tot prin d-sa, a mai donat și d-ra Semiramisa Dimitriu, colegă de la aceeași școală, un abonament complet pe anul I al revistei ce dirigeți »Albina».

Le aduc respectuoase mulțumiri și rog a se face cunoscut ac^{es}ta și prin revista donată.

A P E L

Consider acest prețios dar »Albina» ca matca stubeiului cu scop atât de mare și fac călduros apel la t^ote persoane bine-voitoare a fi albinele înmulțitoare de faguri spre desăvârșirea scopului propus

I^on Demetriu,

Inv^ol^oător-diriginte, Moșna-Fălciă.

* * *

Biserica din cătunul Gruiu-Herăscii, Ilfov fiind lipsită de un *policandru* de care se simțea mare necesitate la celebrarea serviciului Divin, d-na Maria Tănăsescu a făcut o listă de subscripție și a răușit a cump^{er}ă un policandru în val^ore de 110 lei.

Pentru ac^{es}ta, d-na Tănăsescu, aduce vii mulțumiri persoanelor cari au bine-voit a contribui cu obolul d-lor la cump^{er}area *Policandrului*.

A P E L

Sub-semnatul paroh al comunei Orb^{es}ca-de-jos, jud. Teleorman m'am decis împreună cu alte câte-va persoane patriotice, a forma o mică bibliotecă parohială. Av^ond, însă, în vedere că biserica și comuna nu dispun de fonduri suficiente, m^o adresez carității d-v^ostră, făc^ond *apel* către: t^ote persoane cari se interesază de s^orta țeranului, către toți d-nii autorii de cărți și către d-nii editori și librari ca să vină cu hrana s^opirituală în ajutorul acestei biblioteci.

Cărțile ce veți bine-voi a d^{ar}ui, se pot trimite pe adresa : «Bibliotecii parohiale din com. Orb^{es}ca-de-jos, jud. Teleorman.»

Pr. paroh Anghel Niculescu.

Informațiuni Școlare

Condițiunile de admitere în Seminarii

Cei ce doresc a intra în seminarii, vor trebui să se adreseze la direcția seminarului, pentru care doresc a concura, de la 1 și pînă la 27 August.

Cererile vor fi însoțite de următoarele acte :

A) Pentru clasa I: 1) Actul de naștere, prin care să se constate că are vîrsta între 12 și 13 ani; 2) Actul de vaccină sau dovadă că a zăcut de vărsat; 3) Actul doveditor că e român. Acest act va fi dat de primărie; 4) Actul de botez; 5) Certificat că a terminat cursurile unei școli primare superioare sau că, trecînd cursurile unei școle primare inferioare, a depus la vre-o școală primară din țară, rurală sau urbană, un examen de diferență dintre cursurile școlii primare inferioare și ale școlii primare superioare; 6) Certificat de bună purtare liberat de direcția școlii unde a urmat cursul primar.

B) Pentru clasa IV:

1) Actul de naștere, prin care să se constate, că are vîrsta între 15—16 ani; 2) Actul de vaccină sau dovadă că a zăcut de vărsat; 3) Certificatul, prin care să se constate că a absolvit trei clase gimnaziale sau un alt curs secundar, declarat equivalent; 4) Certificat de bună purtare, liberat de direcția școlii unde a urmat; 5) Act doveditor că este român. Acest act se va elibera de primărie; 6) Actul de botez.

Pentru toate aceste vîrste se pöte acorda de minister dispense, pînă la maximul de două ani în plus.

Candidații admiși în puterea actelor și în vederea examinării medicale, vor fi supuși la două serii de probe, scrise și orale.

Probele scrise vor fi:

A) Pentru clasa I: 1) Din limba română, un subiect ales din religie; în care se va aprecia corectitudinea limbei și caligrafia; 2) Din aritmetică, un exercițiu ușor cu numere întregi sau decimale.

B) La clasa IV; 1) Din limba română, o compozițiune ușoră (narațiuni, scrisöre, etc.); 2) Din aritmetică, o problemă de forța celor ce se predau în clasa III-a liceului clasic; 3) Din caligrafie, o pagină dictando și alta caligrafie, propriu țisă.

Examenul înscris se ține la 2 Septembrie, acordându-se pentru fie-care probă scrisă cel mult o oră și jumătate.

Probele orale constau:

A) Pentru clasa I: 1) Intrebări asupra limbei române; 2) Istoria și geografia țarei; 3) Matematici (exerciții ușore); 4) Intrebări asupra Istoriei sacre.

B) Pentru clasa IV:

Examenul oral se va face asupra materiilor cuprinse în programul celor trei clase gimnaziale clasice. cestiuni asupra limbei române, limbei latine, matematicilor, istoriei și geografiei.

Sint admiși în urma examenului, acei ce vor întruni media generală cel puțin 7.

Sînt 4 seminariile unde se primesc elevii în cl. I și anume:

1) Rîmnicul-Vâlcei; 2) Curtea de Argeș; 3) Seminarul din Roman și 4) Nifon Mitropolitul din București.

Seminarul central din București și Seminarul «Veniamin» din Iași, au numai cursul superior.

Adrese către redacție

«Albina» este acea revistă din care poporul mult se adapă.

V. P. Grigoraș,

diriginte al școlii primare, Tg.-Săveni
J. Dorohoiu.

*

Vedînd «Albina», mi-a părut foarte bine că veduî și eu o revistă populară model, ca cele germane. Citind-o cu deamînenuntul, observaiu că nu cruțați nimic ce este de folos pentru cititorii revistei.

Ch. I. Fröhlich,
Bérlad

POȘTA REDACȚIEI

P. Popeseu, Chiojdu-Buzeu.—Explicați-ne ce doriți să facem cu copiile ce ne-ați trimis.

A. Zaharescu, Suceava.—Regretăm, dar în întregime e imposibil să-l publicăm. Am pus însă darea de sîmă.

V. Ciobotaru, Panciu.—Regretăm că spațiul nu ne permite a publica în întregime discursul ce ne trimeteți.

I. G., Negrești.—Vom publica și de acum înainte din cînd în cînd.

Econ. D. Burghilea, Albesci.—Abonamentul Sf. Vostre este achitat cu chitanța No. 2871.

Rugăm pe toți domnii, cari au bine-voit a ne procura abonamente, și n'au trimis încă banii persónelor sub-scrise în liste, să bine-voiască a ni-I înainta de urgență.

Asemenea rugăm pe toți domnii, cari ne-au cerut abonamentul, fie prin scrisori fie prin cărți postale, să bine-voiască a ne trimite costul. Credem că după 40 de numere primite, avem dreptul a cere să fim achitați, fără să mai fim expuși la cheltueli zadarnice și corespondență inutilă.

* * *

Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice

Se publică o nouă licitație pentru darea în întreprindere a construcțiunii unui pavilion pentru direcție și altul pentru servitorii, înființarea unui parc și transformarea closetelor în tout à l'égoût, la liceul din Turnu-Severin, în ziua de 18 Iulie a. c. ora 11 a. m.

Licitatiunea se va ține în condițiunile publicațiunii No. 21.528, inserată în Monitorul Oficial No. 26, din 5 Maiu 98.